

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologiæ Polemicæ Universæ

Pichler, Vitus

Augustæ Vindellicorum, Anno MDCCXIII.

Art. VII. Beatitudo & ultimus finis hominis non sunt voluptates corporis,
contra Turcas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39374

Christum &c. prædixerunt, antequam
evenirent, ut videre est apud Thyrsu-
m Gonzalez adversus Mahumet. p. 1.
l. 1. c. 6. & seqq. Bellar. in Conc. de
fid. conc. 4. & alios; ita etiam testati
sunt ipsius Divinitatem: adeoque sicut
fuerunt veridici prædicendo vitam, do-
ctrinam, & Ecclesiam Christi, ita ve-
ridici fuisse censendi sunt asserendo ejus
Divinitatem; quam veracitatem à ne-
mine nisi à DEO habere possunt Pro-
phetæ de rebus futuris vaticinantes.

10. Atque ex his, quæ hæcenus dixi-
mus, non modò rectè inferitur, Chri-
stum esse verum DEUM, ejusque Di-

vinitatem evidenter credibilem, verum
etiam evidenter esse credendam, &
quidem ex obligatione gravi, ita ut co-
ram DEO inexculpabiles sint, qui visis
vel auditis tot signis & argumentis tam
evidentibus non credunt in Christum,
ac Religionem Christianam non ample-
ctuntur. Cùm nulla alia Religio, quæ
Christum non agnoscit pro vero DEO,
eique servit, possit esse vera & salvifica:
neque plures Religiones inter se oppo-
sita, uti sunt Gentium, Turcarum, Ju-
daeorum, & Christianorum, possint esse
veræ, DEOQUE placere, ut partim
diximus, partim dicemus.

ARTICULUS VII.

Beatitudo & finis ultimus Hominis non sunt voluptates
Corporis.

Contra Turcas.

SUMMARIUM.

1. A Paganis universim sumptis fit transitus ad eos in specie, nempe ad Turcas. 2. Qui originem ducunt à Mahume- te: quis iste fuerit. 3. Quale monstrum Turcismus. 4. Nefanda scelera suis permittit. 5. At lepidissimas fabulas, & ab- surda manifesta in libro Thalmud proponit. 6. Inter alia beatitudinem hominis,	etiam in altera vita, constituit de voluptatibus corporis. 7. 8. 9. 10. Quod evidenter absurdum & falsum est. 11. Turca nec ex ratione, nec ex miraculis, nec alio modo efficaci- ter probare possunt, suam Seltam esse veram, imò evidentissimam ha- bent præsumptionem contra se. 12. Quales delicias aliquando habi- turi a suis corpora Beatorum iuxta Catholicos,

1. Sciendum 1. postquam omnium Paganorum, & Christi Divinitatem negantium, manifestus error rejectus est in genere, probando Divinitatem Christi argumentis fortissimis, rectè gradum fieri ad eos in specie confutandos, præcipuè autem duas illorum sectas præ cæteris notas, magnam Mundi partem occupantium, vel omnes pervagantium, nimirum Turcarum & Judæorum.

2. Sc. 2. Turcas à Mahomete originem ducere, cui tanquam sectæ suæ auctori non quidem Divinitatem, propemodum tamen Divinos honores tribuunt. Fuit autem Mahometes homo plebeius, in Arabia ortus ex patre Pagano, ex matre Judæa, initio Idolorum cultor in Mecha; donec viduæ cujusdam divitis camelos pascens, illam denique uxorem nactus est. Hujus opibus potens effectus varijs machinis ad gentis suæ regnum superbè aspiravit, cumque insidijs, rapinis, incurfionibus se nihil profecturum videret, Religionis tandem adminiculo perumpere haud vana spe constituit. Quare Divinum Prophetam mentitus Sergium Monachum, hæresis Nestoriana infectum, sibi junxit, & Nestorianus effectus est. Id subodorati Judæi, qui se illi adjunxerant, dolosè præcaverunt, ne Mahometes verè Christianus evaderet: hinc homini rebus novis inhianti fabulas suas insibilârunt. Unde non mirum, quòd Alcoranus (ita Mahometes vocabat librum suæ novæ doctrinæ, quem sibi à Gabriele Angelo per partes allatum fabulatus est) tam Judæorum fabulis, quàm hæreticorum commentis repletus to-

tam iniquitatis plenitudinem in se contineat. Natus est pestilentissimus homo die Veneris, quem Turcæ propterea locò dici Dominici celebrant, sua verò dogmata spargere cepit sub annum 630. (somnialementer imperante Heraclio Cæsare) apud Agarenos (alii Saracenos dicunt) Arabiæ populos, qui Cæsari rebelles Mahometem opibus potèntem in ducem sibi elegere, atque incredibili celeritate maximas Asiæ partes cum Africa & aliqua Hispaniæ parte inundârunt. Per sex annos dominatum exercens, & sectæ suæ, pestem diffundens à suis veneno sublatus est anno ætatis quadragesimo.

6. Sc. 3. Turcismum esse monstrum quoddam horrendum ex multiplici superstitione ac hæresi conflatum: siquidem à Judæis habet multitudinem uxorum, libellum repudiij, horrorem carnis suillæ, circumcisionem, creberrima baptismata &c. Ab Hæreticis Arianiis, Verbum non esse DEI Filium Patri Consubstantialem: à Nestorianis, Christum de Virgine quidem natum, non tamen DEUM, sed purum hominem esse: à Manichæis, Christum nec passum nec mortuum esse, & à vino esse perpetuò abstinendum: ab Epicureo, summam beatitudinem hominis in hortorum amenitate, uxorum multitudine, cibo & potu, aliisque corporis voluptatibus positam esse, & quidem (in quo Turcæ superant immensum Epicureos, bis stolidi) etiam in futura vita, quam superesse post mortem non negant, ut colligitur tum ex Alcorano, tum ex Joanne Andrea, prius Mahumetanorum popa, postmodum

Christi

Christiano, qui affirmat, Turcas credere, quod DEUS post lautas epulas, alterius vite, inter Virginum amplexus Mauris paratas, remotis demum velis faciem suam ipsis ostensus sit: postquam verò faciem DEI viderint, abiturum in aliam Paradisi mansionem, ibique per totam aeternitatem mansuri cum pulcherrimis fœminis, ut ex cibo, potu, & mulierum consortio aeternas capiant delicias. Quibus tamen porrifimum fructuosum edixit Mahumetes, qui vel hostem occidissent, vel ab hostibus occisi fuissent, ut nimirum suos in bello fortes efficeret callidus impostor; cum enim ad confirmandam suam sectam nullum posset edere miraculum, in virtute gladij se missum asseruit.

4. Sc. 4. Mahometem, ut facilis tam Judæos quam Christianos ad se pertraheret, finxisse se divinitus missum ad hoc, ut Legem utrisque datam mitioribus præceptis temperaret. Unde quasi privilegiorum instar permittit suis fornicationem, libidinem vagam, aliaque nefanda, item perjurium asseritorium, vindictas privatas, prædationes regnorum sine titulo. Christum non omnino negant Turcæ, sed Magnum & Sanctum fuisse Prophetam, nunquam peccasse, multa edidisse miracula, ascendisse ad cœlos, ibi tamen ad pedes Mahometis sedere credunt.

5. Sc. 5. Alcorano lepidissimas fabulas esse insertas v. g. demones sæpius conscendisse cœlum ad intelligenda secreta Dei, sed, cum Deus aliquoties sentiret, sua arcana hostibus esse patefacta, iratum creasse stellam lucidissimam, quæ exploratores istos vel prodat, vel accen-

sis titionibus fuget. Alibi refert Mahometes in eodem Alcorano, cornua diffractæ Lunæ à se intra manicas subnucula redintegrata: item omnes arietes, quos Mahometani in ferijs Paschalibus sacrificant, surrecturos ad iudicium, & oraturos pro Sacrificantibus. Ne verò tam lepida, tam absurda, tam pudenda & nefanda contemnerentur ut futilia & recte rationi dissoluta, si ad exactæ disquisitionis examen revocarentur, de traditis à se dogmatis & præceptis disputari veruit astutus Nequam.

6. Sc. 6. Quamquam hæc & similia ingenuo homine adeò indigna sint, & tam aperte falsa, ut ea retulisse refutasse sit; eò quoddam lumen rationis dicitur, talem Sectam, quæ tam impia, tam manifestè absurda, & falsa docet vel approbat, à DEO non esse; unum tamen, quod de hominis felicitate & fine ultimo, etiam alterius vite, tradidit spurcissimus ganeo, paucis impugnantum duci, ut maior hujus abominanda Sectæ aversio in omnium nascatur animis, nullisque ex Christianis fœditissimum Mahometis paradisum vel quarat in terris, vel stolidè optet post mortem. Itaque contra Turcicum Paradisum

7. Dico. Evidenter absurdum & falsum est, beatitudinem hominis & finem ultimum consistere in voluptatibus Corporis. Probatum 1. beatitudo ex communi hominum sensu communiter definitur esse status omni bonorum aggregatione perfectus, debetque esse bonum tam perfectum, ut satiet omnem hominis appetitum: sed bona & voluptates

tates Corporis evidenter non satiant omnem hominis appetitum : ergo. M. P. Appetitus hominis est duplex, ut constat, rationalis & sensitivus: sed appetitum rationalem, qui tamen est præcipuus, non satiant bona & voluptates Corporis (quidquid sit de appetitu sensitivo; nec enim istum satiare mihi certum est) ergo non satiant omnem hominis appetitum. M. P. Intellectus est capax boni spiritualis & æterni: ergo non potest satiare bonis corporalibus & perituris.

3. Prob. 2. Per se absurdum & indecens est, felicitatem & finem hominis esse talem, ut in ejus adeptione oporteat erubescere: sed in adeptione voluptatum carnis, præsertim Venereæ, erubescunt homines ingenui: ergo in his consistere felicitatem & finem hominis, per se absurdum & indecens est. Min. prob. Nemo ingenuus est, qui non erubescat, & pro contumelia habeat, si ipsi dicatur, quod ad comedendum, bibendum, & carnis illecebris vacandum creatus sit. Major sum & ad majora natus, quam ut corporis mancipium sim, ajebat Seneca gentilis Philosophus. Edendum est, ut vivamus, non vivendum, ut comedamus.

9. Prob. 3. Beatitudo est hominis summum bonum: ergo licitum est illam quærere in omni re; cum in omni re liceat tendere ad finem suum, imò oporteat. Proinde si beatitudo & finis hominis sint voluptates carnis & corporis, licita erit omnis libidinum turpitudine, comestiones, ebrietates, furta, rapina, homicidia, aliæque scelera gravissima, quæ tamen ab omnibus, qui sanæ
R. P. Pichler Theol. Polemica.

mentis sunt, infligante Natura habentur ut illicita & abominanda: Ubi enim licitus est finis, licitum eo ipso debet esse adhibere media ad talem finem, ut evidens est. Sed (ad rectæ rationis tribunal appello) quid legi Naturali ac Divinæ magis adverfatur, quam prædicta facinora?

10. Prob. 4. exagitando non nihil spurcissimum hunc paradisum, & ejus absurditates protrahendo in medium. Edicant Turcæ: num etiam fames & sitis erit in ipsorum caelo? si asserant; planè miseram habent felicitatem; si negent, non ita bene sapiet cibus & potus, si verò tamen sapiat, certè feliciores erunt illi, quibus sunt colla anseriana, ut sic major pars hac gulosa felicitate frui valeat. An per cibum & potum nutrienda sunt corpora Sanctorum? si asserant, simul introducunt corruptionem factoris matrem; ubi enim nutritio, ibi corruptio; aliàs corpora in immensum auferentur: si negent; quò igitur deveniunt tot armenta & dapes devorata? an fortè in porcos, oves, & boves novos convertuntur post abligurationem, unde novæ instruuntur epulæ? Ad cubilia hujus Paradisi ob fetorem casto animo non ferendum pudet transire. Vah paradisi prostibulum! super quo plura deducere pudicus horret calamus.

11. Superessent plura argumenta ad fecidissimam Turcarum Sectam refellendam, quæ brevitatis causâ omitto. Id solum adverto, quòd Mahumetes nec ratione, nec auctoritate Sanctorum & Doctorum virorum, nec miraculis, nec alio modo efficaciter probare possit, suam

suam Sectam esse meliorem illis, ex quibus partim acceptatis, partim rejectis, coagulavit suam: ergo sicut falsa sunt Secta Judæorum & Hereticorum, ex quibus surrexit Mahumetanismus, ita & falsa est Secta Turcarum. Accedit, quod ante adventum Mahumetis per sex sæcula fuerit fides vera in Mundo, in qua homines salvabantur, imò esse debuerit, ut nemo prudens negaverit: ergo qui introduxit novam veteri, miraculis sacrisque litteris & alijs indicijs comprobata, contrariam, nec probat, veterem esse abrogatam, & novam profectam à DEO, est manifestus Impostor: sed Mahumetes nullo modo probat &c. ergo.

21. Objicies fortè. Etiam juxta multos Catholicos Doctores corpora Beatorum olim habebunt suas delicias in cæ-

lo: ergo tam absurdum non est felicitatem hominis constituere in delicijs corporis. R. D. A. habebunt delicias Venereas & tales, quæ percipiuntur ex comestationibus & potationibus. N. A. habebunt alias limpidiores; & quæ bestiis non sunt communes. C. A. vel subditi. & in his sensilibus delicijs consistet perfecta hominis beatitudo. N. A. aliqua portio illius, & quidem longè ignobilior. T. A. & N. C. Sicut anima rationalis est hominis pars nobilissima, ita etiam decet, ut optima felicitatis portio ipsi obtingat, quæ scilicet præcipuas illius potentias, Intellectum & Voluntatem, perfectè satiet, Intellectum quidem cognitione & visione summi Boni, Voluntatem verò ejusdem amore & fruitione.

ARTICULUS VIII.

Christus est verus Messias.

Contra Judæos.

SUMMARIUM.

1. Judæi defalto inter Biblia sua, plurimum corrupta, etiam numerant Talmud, librum fabulis & blasphemijs infamem. 2. Eorum præcipuus & fundamentalis error est in eo, quod adhuc expectent Messiam venturum, & Messiatum negent Christo. 3. Quid intelligatur per Messiam. 4. Christum esse verum Messiam e-	videnter credibile & prudenter innegabile est, ut deducitur ex Scripturis utriusque Testamenti, & Miraculis Christi. 5. Quin & ex miraculis Discipulorum Christi. 6. Confirmatur efficacissimo dilemmate. 7. Ex gravissima vindicta, qua De-